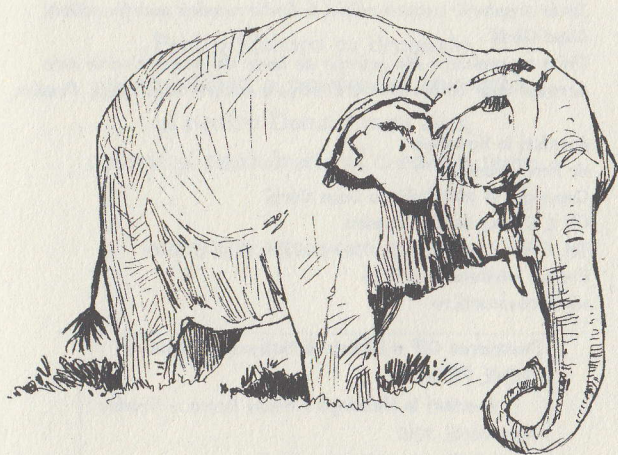

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Aventuri în Himalaya

Penny Reeve

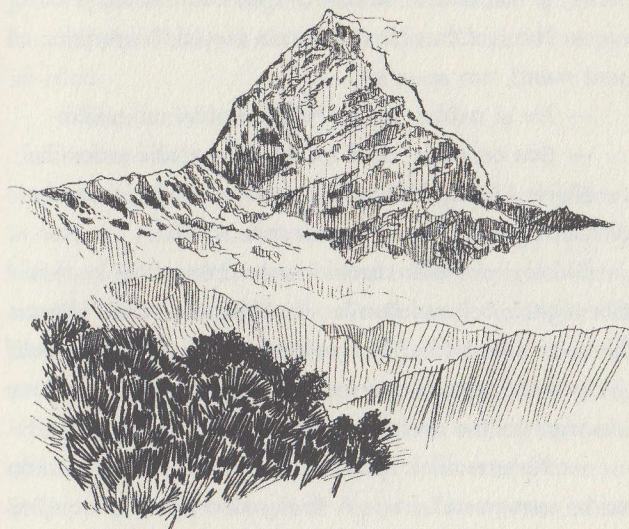
Editura Casa Cărții, Oradea

2010

Cuprins

De unde vine ajutorul meu	9
Liliacul și copacul Yershi	15
Ochi de vultur	20
Maimuța Mornei	25
Există Yeti sau nu?	32
Scăpați de furia ursului	38
Salvamontul	44
Niciodată să nu mergi singur în drumeție! . . .	51
Mâncătorul de oameni.	57
Elefanții hoți	64
Dus de val	69
Eu vreau să fiu fluture	74
Cicatricile de la leopard	79
Șarpe? Nu, mulțumesc!	84
Glosar de cuvinte neobișnuite	89
Chestionar	90
Răspunsuri la chestionar	92
Referințe	94

De unde vine ajutorul meu

Era micul-dejun. Eu abia îmi tăiam a doua clătită, când Shirley și Helen au deschis ușa de la sufragerie, cu fețele roșii și cu părul umed de transpirație.

— Nu există! spuse Helen în timp ce se lăsă în cel mai apropiat scaun și începu să-și descalțe bocancul. Îți spun, nu există!

— Despre ce vorbiți? am întrebat eu confuză. Unde ați fost? Aproape ați pierdut micul-dejun.

— O, mai bine nu, spuse Shirley. Dacă nu sunt nici munți, și nici clătite, atunci ce mai căutăm aici?

— Nu sunt munți? Suntem în Nepal, bineînțeles că sunt munți, am spus eu.

— Nu și astăzi, spuse Helen. Astăzi nu există.

— Sau cel puțin, dacă există, nu vor să-i vedem noi.

Shirley își aruncă ghiozdanul pe unul din scaunele din sufragerie și se îndreptă spre masă.

Shirley și Helen tocmai s-au întors de la dealul Sarangkot, cel mai bun loc de observare din Pokhara. Ele s-au trezit când încă era întuneric, au urcat dealul și au așteptat ca soarele să picteze munții în timp ce răsărea pentru orele zilei.

— Nu era nimic acolo sus, explică Shirley în timp ce se servea cu sirop. A fost mare păcat. Am ajuns acolo devreme, înainte ca autobuzele de turiști să vină și să aglomereze totul, dar nici chiar de la turnul de observație nu am putut vedea nimic!

Ea își turnă o ceașcă de ceai și se lăsă pe spate cu un oftat.

M-am uitat afară pe geam acolo unde știam că erau munții, dar se vedea doar niște albeață. Zilele acestea norii se întrec să acopere vârfurile munților și, dacă nu e înnorat, e încețoșat, iar munții dezvăluie fantome undeva în depărtare. Totuși, sunt zile când cerul e senin și munții Himalaya se înalță peste noi, ca și când ar crește în grădina din spate a Pokharei.

— Ei bine, am spus eu încercând să fiu încurajatoare, puteți să mergeți din nou altădată.

Helen și Shirley s-au uitat una la alta și au început să râdă.

— Da, dar nu curând!

Erau epuizate.

Nepalezii au o vorbă: „Comorile Nepalului se găsesc în natură.” Astfel, în fiecare an, munții Himalaya atrag vizitatori în Nepal din toată lumea. Germani, israelieni, oameni din Marea Britanie, din Coreea, din India, din America, toți vin să vadă munții și cei mai mulți și reușesc. Pornesc în excursii pe jos, unii însoțiți de ghizi, alții singuri, și apoi pleacă luând cu ei amintiri și poze ale acestui loc uimitor. Dar sunt și unii oameni care vin în Nepal și nu pleacă așa de repede. Ei au șansa, chiar dacă nu vor imediat, să urce Sarangkotul de mai multe ori. Ei sunt oameni ca Helen și Shirley și noi, care am venit în Nepal să lucrăm pentru o vreme.

Să lucrezi și să trăiești într-o altă țară decât a ta poate fi o aventură. O aventură în care iei mâna lui Dumnezeu și mergi unde te conduce El. Dar poate fi și muncă grea. Trebuie să îți iei adio de la locurile și de la oamenii pe care îi iubești și să mergi undeva total străin. Mai este de învățat și limba și asta poate dura luni și chiar ani. Sunt obiceiuri ciudate cu care trebuie să te obișnuiești, unele care îți plac (băutul a mult ceai) și altele care nu îți plac (ritualuri religioase

care te trezesc în toiul nopții). Poate fi greu să-ți faci prieteni, să știi cum să rămâi sănătos și să nu te îmbolnăvești mereu de diaree (am avut și noi parte de așa ceva!). Câteodată, în timp ce viața devine grea, e ușor să uiți cui îi slujești și de ce ai început aventura în primul rând.

Îmi aduc aminte de o ocazie când eram la școală pentru învățarea limbii și totul părea imposibil. Ne chinuiam cu verbele și cu vocabularul și ne adaptam la

apăsătoarea climă umedă, când unul dintre prietenii noștri ne-a amintit să privim în sus.

— Ne tot uităm în jos, spuse el într-o dimineață. Sărim peste bălți, balebă și canale deschise. Trebuie să ne ferim de taxiuri și de copiii fugind spre și de la școală. Poți să fii așa de preocupat uitându-te la drum și pe unde mergi, încât uiți să mai privești în sus și să vezi munții. Priviți în sus! Vedeți Machhapuchhare... stă pur și simplu acolo, chiar dacă nu-l putem vedea în fiecare zi din cauza ploii sau a vremii, dar e acolo, arătând în sus și amintindu-ne de Dumnezeu.

Nepalezii spun că Machhapuchhare e un munte sacru. Ei spun că nimeni nu l-a urcat și nici nu îl va urca vreodată pentru că e atât de sacru, încât oricine încearcă va muri. Înainte ca urcatul acestui munte să fie interzis, în 1957, a fost o echipă care a încercat să ajungă la vârf. Expediția a ajuns până la 50 de metri depărtare de vârf, când cățărătorii nepalezi au refuzat să urce mai sus. Se temeau de mânia zeilor dacă era să urce muntele sfânt. Dar noi știm că muntele nu e sacru. E parte din creație, făcut de Cel Sfânt. Pentru noi, el ne poate reaminti că Dumnezeu este în control și că, chiar dacă nu-l putem vedea când ne uităm mereu la propriile noastre probleme sau viața pare încetoșată, El e tot acolo. El ne iubește întotdeauna. Ne păzește întotdeauna. Având grijă întotdeauna. Noi doar trebuie să ne ridicăm ochii în sus și să ne concentrăm asupra Lui.